

Sygn. akt I C 136/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2015 r.

SĄD REJONOWY W ZAMBROWIE I WYDZIAŁ CYWILNY

w składzie:

Przewodniczący – SSR Paweł Płoński

Protokolant – Kinga Klemarczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2015 r. w Zambrowie

sprawy z powództwa **Z. M.**

przeciwko **(...)” Sp. z o.o. z siedzibą w G. i T. M.**

o zwolnienie od egzekucji

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powoda Z. M. na rzecz pozwanego (...)” Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście i 00/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, stanowiącej koszty zastępstwa prawnego.

Sygn. akt I C 136/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Zambrowie z dnia 15 maja 2015 r.

Powód Z. M. wystąpił w dniu 18 marca 2015 r. z pozwem przeciwko (...)” Sp. z o.o. z siedzibą w G. i T. M., w którym wniósł o zwolnienie od egzekucji przedmiotów w postaci: piły do cięcia kamienia A. nr (...) oraz szlifierki ściennej K., które zostały zajęte w dniu 24 lipca 2014 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Z. – M. M. w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Km 700/14. W uzasadnieniu wskazał, że powyższe przedmioty zostały zajęte w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przeciwko dłużnikowi T. M. (synowi powoda), pomimo tego, że stanowią one jego własność, ponieważ kupił je w 2005 r.. W związku z tym powód pismem z dnia 23 października 2014 r. zwrócił się do Komornika i wierzyciela o zwolnienie tych rzeczy spod egzekucji.

Pozwana (...)” Sp. z o.o. z siedzibą w G. w odpowiedzi na pozew wniosła o odrzucenie pozwu w części dotyczącej zwolnienie od egzekucji piły do cięcia kamienia A. nr (...), która to kwestia została prawomocnie rozstrzygnięta przed Sądem Rejonowym w Zambrowie w sprawie sygn. akt I C 261/14, poprzez oddalenie powództwa. W stosunku natomiast do szlifierki ściennej K. pozostałej zaś części pozwana wniosła o oddalenie powództwa wskazując, że pozew został wniesiony po upływie miesięcznego terminu określonego w art. 841 § 3 k.p.c.. Jednocześnie zakwestionowała wiarygodność umowy kupna-sprzedaży piły do cięcia kamienia z dnia 7 czerwca 2005 r.

Pozwany T. M. uznał powództwo – przyznając, że przedmioty wskazane w pozwie, stanowią własność jego ojca Z. M., o czym informował Komornika już przy dokonywaniu zajęcia tych rzeczy.

Sąd Rejonowy w Zambrowie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 czerwca 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Z. – M. M. (Kancelaria (...) w Z.) na wniosek wierzyciela (...)” Sp. z o.o. z siedzibą w G. wszczął egzekucję przeciwko dłużnikowi T. M. – prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: (...) T. M. w W., na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 8 stycznia 2014 r. wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy w Łomży w sprawie sygn. akt V GNc 1114/13, zaopatrzonego przez ten Sąd w klauzulę wykonalności w dniu 6 marca 2014 r. (sprawa Km 700/14).

W toku postępowania egzekucyjnego w dniu 24 lipca 2014 r. Komornik Sądowy dokonał zajęcia ruchomości znajdujących się w zakładzie dłużnika znajdującym się w W. 4D w postaci: piły do cięcia kamienia A. nr (...), szlifierki ściennej K. oraz obrabiarki do kamienia (boczkarka) P. B.. (...) nr (...) (k. 34 akt Km 700/14). W trakcie tej czynności dłużnik T. M. wskazał, że powyższe rzeczy należą do jego ojca Z. M..

W piśmie z dnia 23 października 2014 r. Z. M. zwrócił się zarówno do Komornika Sądowego, jak też do wierzyciela (...)” Sp. z o.o. o zwolnienie piły do cięcia kamienia A. nr (...), szlifierki ściennej K. spod egzekucji wskazując, że stanowią one jego własność, gdyż kupił je w 2005 r. (k. 35 akt Km 700/14 oraz k. 6-8 akt sprawy). W odpowiedzi na powyższe wezwanie, Komornik Sądowy w piśmie z dnia 29 października 2014 r. poinformował Z. M., że spod egzekucji zwalnia Sąd w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego (k. 36 akt Km 700/14). Powyższe pismo zostało osobiście doręczone Z. M. w dniu 6 listopada 2014 r. (k. 37 akt Km 700/14).

W dniu 30 lipca 2014 r. T. M. wystąpił z pozwem przeciwko (...)” Sp. z o.o. z siedzibą w G. o zwolnienie od egzekucji piły do cięcia kamienia A., szlifierki ściennej K. oraz obrabiarki do kamienia (boczkarka). Wyrokiem z dnia 8 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Zambrowie w sprawie sygn. akt I C 261/14 oddalił powództwo z uwagi na brak legitymacji czynnej po stronie powodowej stosownie do art. 841 § 1 k.p.c., który to wyrok uprawomocnił się w dniu 8 listopada 2014 r. (akta tut. Sądu sygn. akt I C 261/14).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie poniższych dowodów: protokół zajęcia z dnia 24 lipca 2014 r. (k. 5), pisma z dnia 23 października 2014 r. z potwierdzeniem nadania (k. 6-8), umowa kupna-sprzedaży z dnia 7 czerwca 2005 r. (k. 9 i 46), oświadczenie z dnia 12 kwietnia 1990 r. (k. 45), a także dołączonych do sprawy akt Sądu Rejonowego w Zambrowie sygn. akt I C 261/14 oraz akt komorniczych Km 700/14.

Sąd Rejonowy w Zambrowie zważył, co następuje:

Powództwo Z. M. o zwolnienie od egzekucji ruchomości wskazanych w pozwie, jako wniesione po upływie terminu zawitego przewidzianego w art. 841 § 3 k.p.c. – już tylko z tego względu podlegało oddaleniu.

Na wstępie należało wskazać, że wbrew zarzutowi strony pozwanej, brak było podstaw do odrzucenia pozwu w części dotyczącej żądania zwolnienia od egzekucji piły kamiennej A. – z uwagi na powagę rzeczy osądzonej. Bezspornie prawomocnym wyrokiem z dnia 8 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Zambrowie w sprawie sygn. akt I C 261/14 oddalił powództwo T. M. wniesione przeciwko (...)” Sp. z o.o. z siedzibą w G. o zwolnienie od egzekucji piły do cięcia kamienia A., szlifierki ściennej K. oraz obrabiarki do kamienia (boczkarka). Zgodnie jednak z treścią art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. odrzucenie pozwu nastąpi jeżeli **sprawa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami** została już prawomocnie osądzona (tzw. powaga rzeczy osądzonej). Prawomocnie osądzona sprawa, stosownie do art. 366 k.p.c., korzysta bowiem z powagi rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia sądu, a ponadto między tymi samymi stronami. Zgodnie z przyjętą w piśmiennictwie i utrwaloną w orzecznictwie wykładnią tożsamość roszczenia zachodzi wówczas, kiedy jednakowy jest nie tylko przedmiot, ale także podstawa roszczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1971 r., sygn. akt II CZ 59/71, publ. OSNCP 1971/12/226 – LEX nr 1280). Odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. zatem wymaga ustalenia tożsamości podmiotów oraz przedmiotu objętego powództwem z podmiotami i przedmiotem prawomocnego rozstrzygnięcia zapadłego w innym postępowaniu. Ponadto zachodzić musi tożsamość podstawy faktycznej zgłoszonego żądania oraz żądania, co do którego zapadło już prawomocne orzeczenie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2000 r., sygn. akt V CKN 1405/00 – LEX nr 533882). W świetle powyższego zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziła powaga rzeczy osądzonej, albowiem brak było tożsamości strony

podmiotowej w obu sprawach rozpatrywanych przed tutejszym Sądem, który to wymóg wynika wprost z treści art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c..

Odnosząc się natomiast do zgłoszonego przez powoda roszczenia zwolnienia od egzekucji nie budziło wątpliwości, że należało rozpatrywać je w kontekście art. 841 § 1 k.p.c., zgodnie z którym **osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa**. Przewidziane w powyższym przepisie powództwo wnosi się przeciwko wierzycielowi, natomiast w sytuacji, gdy dłużnik zaprzecza prawo powoda, należy oprócz wierzyciela pozwać również dłużnika (§ 2). Jednocześnie w § 3 przytoczonego przepisu zastrzeżono, że powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych.

W kontekście powyższego przepisu oraz okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał, że powództwo Z. M. zostało wniesione po upływie terminu zastrzeżonego w art. 841 § 3 k.p.c., w konsekwencji czego musiało to skutkować oddaleniem powództwa. Wprawdzie strona powodowa utrzymywała, że o zajęciu spornych przedmiotów przez Komornika powód dowiedział się dopiero na przełomie lutego-marca 2015 r. (zob. stanowisko pełnomocnika powoda – k. 50 odw.), czy też na początku marca 2015 r. (zob. stanowisko powoda – k. 51), jednakże powyższe twierdzenia w odniesieniu do materiału dowodowym zgromadzonego w niniejszej sprawie były całkowicie niewiarygodne i w ocenie Sądu zostały przedstawione wyłącznie na potrzeby niniejszej sprawy (aby udowodnić zachowanie terminu z art. 841 § 3 k.p.c.).

Wbrew stanowisku powoda, już same zasady doświadczenia życiowego i zasad logiki przemawiają za uznaniem, że powód został powiadomiony przez syna T. M. bezpośrednio po zajęciu spornych ruchomości – tym bardziej, że już przy czynności zajęcia informował on Komornika o tym, że zajmowane przedmioty stanowią własność jego ojca (co znalazło odzwierciedlenie w treści protokołu zajęcia – k. 5).

Jednocześnie podkreślenia wymaga również fakt, że w treści pozwu strona powodowa o ile nie powoływała się na to, kiedy dowiedziała się o zajęciu, tym niemniej jednoznacznie wskazała, że w piśmie z dnia 23 października 2014 r. powód zwrócił się do Komornika i wierzyciela o zwolnienie tych rzeczy spod egzekucji. Powyższa okoliczność w ocenie Sądu ewidentnie wskazuje, że już w tym czasie powód miał pełną świadomość o zajęciu rzeczy, które według niego stanowiły jego własność. Wprawdzie w toku niniejszej sprawy powód następnie zaprzeczył, żeby znał treść tych obu pism wskazując, iż jedno z nich sporządziła jego synowa, zaś on tylko się podpisał nie zapoznając z jego treścią, natomiast drugie pismo miał sporządzić pod wpływem alkoholu i pod dyktando syna (k. 51), tym niemniej wyjaśnienia powoda ponownie należało uznać za całkowicie niewiarygodne. Przy uwzględnieniu zarówno zasad logiki, jak też doświadczenia życiowego nie sposób bowiem jest dać wiarę powyższym twierdzeniom, jakoby powód nie zapoznał się uprzednio z treścią podpisanych przez niego osobiście pism.

Co więcej, należy zauważyć, że w odpowiedzi na wniosek Z. M. z dnia 23 października 2014 r. o zwolnienie spornych rzecz od egzekucji, Komornik Sądowy w piśmie z dnia 29 października 2014 r. poinformował go, że dokonuje tego Sąd w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego (k. 36 akt Km 700/14), które to pismo zostało osobiście doręczone Z. M. w dniu 6 listopada 2014 r. (k. 37 akt Km 700/14), który to fakt (złożenia podpisu) następnie potwierdził on w niniejszej sprawie (k. 51). W związku z tym w ocenie Sądu należało uznać, że najpóźniejszą możliwą chwilą, w której powód dowiedział się o zajęciu spornych ruchomości, był dzień 6 listopada 2014 r., czyli dzień odebrania przez niego powyższej korespondencji.

W świetle przedstawionych okoliczności nie sposób dać wiarę forsowanym obecnie twierdzeniom powoda, że o zajęciu spornych ruchomości dowiedział się dopiero na przełomie lutego-marca, bądź też początku marca 2015 r. – wprost odmiennie materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dobitnie przekonuje, że powód dowiedział się o tym najpóźniej jesienią 2014 r. (przełom października-listopada 2014 r.), choć zasady logiki i doświadczenia życiowego mogą uzasadniać twierdzenie, że doszło do tego jeszcze wcześniej (latem 2014 r.). W tym stanie rzeczy, wniesienie przez powoda pozwu o zwolnienie od egzekucji spornych rzeczy dopiero w dniu 18 marca 2015 r., nastąpiło znacznie po upływie miesięcznego terminu zastrzeżonego w art. 841 § 3 k.p.c..

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd na podstawie art. 841 § 1 i 3 k.p.c. orzekł o oddaleniu powództwa, jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą proces w całości. O wynagrodzeniu pełnomocnika pozwanego postanowiono na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).